

**Republic of Serbia
MINISTRY OF JUSTICE**

Number: Conf. 2/2016-16

Date: 19 May 2016

Belgrade

mg /expansion unknown/

**TO THE REGISTRY LIAISON OFFICE OF THE INTERNATIONAL
CRIMINAL TRIBUNAL FOR THE FORMER YUGOSLAVIA IN BELGRADE**

–to Goran Georgijev, personally –

CASE: Prosecutor v Petar Jojić *et al.*

Ruling of the High Court in Belgrade

Further to the Order of the Trial Chamber of the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia of 19 January 2015 in the case IT-03-67-R77.5 for the arrest and surrender of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić, we wish to inform you of the following:

The Ruling of the Judge for Preliminary Proceedings of the High Court in Belgrade - War Crimes Chamber, number: Pom Ik 2 Po2 48/16 of 18 May 2016, established that the conditions were not fulfilled for the arrest and surrender of the above persons.

This Ruling was confirmed by a Ruling of the Chamber of the High Court in Belgrade - War Crimes Chamber, number: Pom Ik2 Po2 48/2016 – Kv. Po2 16/2016 of 18 May 2016, which is final and enforceable.

Please find the above rulings enclosed and please submit them to the Trial Chamber of the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia.

Yours faithfully,

ASSISTANT MINISTER

Vladimir Davidović

/signed and stamped/

Enclosed:

- Ruling of the Judge for Preliminary Proceedings of the High Court in Belgrade - War Crimes Chamber, number: Pom Ik 2 Po2 48/16 of 18 May 2016,
- Ruling of the Chamber of the High Court in Belgrade - War Crimes Chamber, number: Pom Ik2 Po2 48/2016 – Kv. Po2 16/2016 of 18 May 2016.

**REPUBLIC OF SERBIA
HIGH COURT IN BELGRADE
WAR CRIMES CHAMBER
Pom Ik2 Po2 48/2016
18 May 2016
Belgrade**

THE HIGH COURT IN BELGRADE, War Crimes Chamber, Judge for Preliminary Proceedings Milan Dilparić, having been seized of the Order of the Trial Chamber of the International Criminal Tribunal (hereinafter ICTY) in proceedings for the crime of contempt of the international tribunal in case IT-03-67-R77.5 of 19 January 2015 against Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić, pursuant to Article 30 of the Law on Cooperation of Serbia and Montenegro with the International Tribunal for the Prosecution of Persons Responsible for Serious Violations of International Humanitarian Law Committed in the Territory of the former Yugoslavia since 1991 (*Official Gazette of the FRY /Federal Republic of Yugoslavia/* Nos. 18/2002 and 16/2003 – hereinafter The Law on Cooperation), having heard the accused, issued the following ruling on 18 May 2016.

RULING

IT IS HEREBY ESTABLISHED that the conditions have not been fulfilled for the surrender and arrest of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić pursuant to the Order of the ICTY Trial Chamber of 19 January 2015 in the case IT-03-67-R77.5.

Statement of Reasons

In letter number Conf. 2/2016-16 of 24 March 2016, the Ministry of Justice of the Republic of Serbia submitted to this Court the decisions of the ICTY Trial Chamber of 19 January 2015 in the case IT-03-67-R77.5. By these decisions, warrants of arrest and orders for surrender were issued for the accused before the ICTY, Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić, so that proceedings could be conducted for the crime of contempt of the international tribunal.

Considering that Article 28 of the Law on Cooperation prescribes that in proceedings pursuant to orders for surrender, the investigating judge (hereinafter the judge for preliminary proceedings, in accordance with the Law on Criminal Procedure, *Official Gazette of the RS /Republic of Serbia/* No. 72/11) is to inform the accused about the Order and the charges brought against him and question him about all the circumstances relevant to taking a decision on the Order issued by the International Criminal Tribunal, the judge for preliminary proceedings of the High Court in Belgrade, War Crimes Chamber, questioned the accused on 17 May 2016 in the presence of the Prosecutor for War Crimes and their defence counsel of choice.

During the questioning the accused denied having committed the crime with which they have been charged and challenged the order for surrender to the ICTY, and, furthermore, expressed their readiness to be tried before a court in the Republic of Serbia.

Article 16, paragraph 2 of the Constitution of the Republic of Serbia prescribes that the generally accepted rules of international law and ratified international treaties are an integral part of the legal order of the Republic of Serbia and are implemented directly, and that ratified international treaties must be in harmony with the Constitution.

Article 142, paragraphs 1 and 2 of the Constitution of the Republic of Serbia establishes that judicial authority in the Republic of Serbia is unified and that courts are autonomous and independent in their operations, adjudicating in accordance with the Constitution, laws and other administrative acts, when so envisaged by the law, generally accepted rules of international law and ratified international treaties.

The matter of the cooperation of the competent authorities of the Republic of Serbia with the ICTY is regulated by the Law on Cooperation, wherein the obligation of the Republic of Serbia to respect and implement the rulings of the ICTY and provide assistance to its investigative and judicial organs is prescribed in Article 1, paragraph 2.

Article 2, paragraph 2 of this Law stipulates that the provisions of the Statute of the ICTY are generally accepted rules of international law.

Article 3, paragraph 3 of the above Law prescribes that cooperation with the International Criminal Tribunal takes place in the Serbian language or one of the languages of the ICTY, accompanied by a translation into the Serbian language.

The Law on Cooperation has been implemented in the territory of the Republic of Serbia since 2002, with amendments in 2003, and to this day none of its parts have been challenged by either the ICTY or any domestic or international institutions. The cooperation of this Court with the ICTY during the past 10 years has taken place at the highest level, and thus this Court has fully complied with some 200 requests for assistance to the ICTY, and with binding court orders in over 100 cases. Particular emphasis ought to be placed on the fact that this Court cooperated with the ICTY in cases of contempt of the international tribunal, when requests were made to this Court for questioning witnesses (Trial Chamber Order IT-03-67-T of 24 April 2008) or when, during proceedings in cases of contempt of the international tribunal, this Court was given the power to question a witness (Trial Chamber Decision IT-03-67-T of 3 April 2008).

The procedure for surrender of accused persons to the ICTY and the conditions of surrender are regulated by the provisions of Chapter IV of the above Law on Cooperation, whereby in Article 29, paragraph 2, it is stated that the conditions for surrender have been fulfilled if it is established that the request is made for a person against whom proceedings are under way, that an indictment against the person whose surrender is sought has been confirmed pursuant to Article 19 of the ICTY Statute, that the crime is also punishable under domestic law and that it is a crime that falls under the jurisdiction of the ICTY (Articles 2, 3, 4 and 5 of the Statute).

Considering the above, this Court was bound to establish whether in this specific case the four conditions for surrender of accused stated above have been fulfilled, and thus, bearing in mind the above provision of Article 29, paragraph 2 of the Law on Cooperation, found as follows:

- *The conditions have not been fulfilled for surrender of the accused pursuant to the order of the ICTY of 19 January 2015.*

Specifically, the identities of the persons whose arrest and surrender were requested have been established incontrovertibly. There is a confirmed indictment against the accused (Confidential Annex A – Redacted Revised Order In Lieu of Indictment, issued on the basis of the Decision Issuing Redacted Version of Revised Order in Lieu of Indictment of 19 January 2015). The accused were indicted for a crime that is also punishable under domestic law, that is, the applicable legal regulations of the Republic of Serbia.

Considering the fourth condition for surrender of the accused set out in Article 29, paragraph 2 of the Law on Cooperation, the Court found that this condition has not been fulfilled, in view of the fact that the crime with which the accused are burdened – contempt of the international tribunal – is not defined by Articles 2, 3, 4 and 5 of the ICTY Statute, moreover, it is not at all envisaged by the Statute, but rather only by the Rules of Procedure and Evidence. Furthermore, it is necessary to specifically emphasise that the authority of the ICTY to conduct contempt proceedings was established on 11 February 1994 with the adoption of the Rules of Procedure and Evidence, which were thereafter amended a number of times. However, the Law on Cooperation, which regulates the entire field of cooperation of the Republic of Serbia with the ICTY, was adopted in 2002, therefore eight years after the adoption of the said Rules, so on the basis of this it may be concluded that the intention of the legislator was to not include the crime of “contempt of the international tribunal” among the spectrum of crimes for which surrender to the ICTY is permitted, and later amendments to the Law on Cooperation from 2003 did nothing to change the position of the legislator in this respect.

On the other hand, even the ICTY Statute (adopted by UN Resolution 827 on 25 May 1993), which has also been amended on a number of occasions to this day, has not regulated the obligations of individual states for cooperation with the ICTY any differently. Specifically, Article 29, paragraph 1, of the Statute prescribes that states shall cooperate with the ICTY in the investigation and prosecution of persons

accused of committing serious violations of international humanitarian law, while paragraph 2 prescribes that states shall comply without undue delay with any requests for assistance or an order issued by a Trial Chamber, including, d) the arrest or detention of persons; and e) the surrender or transfer of the accused to the International Tribunal.

Acknowledging the provisions of the ICTY Statute as generally accepted rules of international law, as prescribed by Article 2, paragraph 2 of the Law on Cooperation, this Court finds that the obligation to cooperate, in the sense of arrests and surrender of persons, pertains solely to the crimes of serious violations of international humanitarian law. The aforementioned crimes are specifically envisaged by Articles 2, 3, 4 and 5 of the ICTY Statute, and as such the following crimes are defined: 1) serious violations of the Geneva Conventions of 1949, 2) violations of the laws and customs of war, 3) genocide and 4) crimes against humanity, but the crime of "contempt of the international tribunal" is not included. Since for the crime of "contempt of the international tribunal", and any of other crimes that might be envisaged by the Rules of Procedure and Evidence, the Law on Cooperation and the ICTY Statute do not prescribe surrender as binding, this Court finds that the conditions for the surrender of the accused Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić have not been fulfilled, as all the cumulative prescribed conditions of Article 29, paragraph 3 of the Law on Cooperation have not been fulfilled.

In rendering its decision, this Court did not challenge the jurisdiction of the ICTY to conduct trial proceedings for the crime of "contempt of the international tribunal" under Rule 77 of the Rules of Procedure and Evidence, as prosecution for this crime undoubtedly prevents any disruption of the trial proceedings before the ICTY. However, the responsibilities of the judiciary organs of this state were set forth in Article 145 of the Constitution of the Republic of Serbia, paragraph 2 of which prescribes that judicial decisions be based on the Constitution, laws, ratified international treaties and regulations adopted pursuant to laws. Therefore, there is no basis for acting on the order in question for surrender of the accused in either this or in any other case in which the conditions for surrender of the accused have not been fulfilled pursuant to the Law on Cooperation, since such an obligation has not been

prescribed by either the Constitution or by the law, or by any other applicable legal regulation of the Republic of Serbia.

Furthermore, it is necessary to particularly emphasise that this Court took into consideration the request of the ICTY submitted to it on 24 March 2016 because it was founded on the provisions of the Statute and Rules of Procedure and Evidence of the ICTY, and since such an obligation is envisaged by Article 4, paragraph 1 of the Law on Cooperation; however, this judge for preliminary proceedings finds that the provisions of the Rules of Procedure and Evidence cannot be considered generally accepted rules of international law, and as such they are not binding *ex officio* for the Republic of Serbia to act on if the conditions prescribed by the Constitution, law or the Statute of the ICTY are not fulfilled. The fact that the Law on Cooperation prescribes that the provisions of the ICTY Statute are generally accepted rules of international law does not justify the analogy that the same holds true for the Rules of Procedure and Evidence.

In rendering the decision the judge kept in mind Article 6, paragraph 1, of the Law on Cooperation, which prescribes that under this law, the procedure is urgent, which is why in this specific case he acted as above. Specifically, the warrants of arrest and orders for surrender of the accused of 19 January 2015 were delivered to this Court on 24 March 2016. Bearing in mind the substance of the documents delivered, this Court requested additional documents from the ICTY, to make it possible to take a decision on the conditions for the surrender of the accused persons, which further extended the decision-making process, since the subsequently delivered documents were delivered only in the English language, which is why they first had to be translated, and as such were finally delivered to this Court on 4 May 2016, in the Serbian language, pursuant to Article 3, paragraph 3 of the Law on Cooperation.

In this specific case, particular consideration was given to the provision of Rule 11 *bis* of the Rules of Procedure and Evidence (Referral of the Indictment to Another Court), which envisages the possibility of the ICTY referring prosecution to national authorities after an indictment has been confirmed. Bearing in mind the significance and severity of the crime with which the accused were charged in the ICTY indictment, that the underlying act of this crime is also sanctioned by the

criminal legislation of the Republic of Serbia and that, according to the indictment, these crimes were committed in the territory of the Republic of Serbia, this judge finds that in this specific case the processing of the accused for the above acts can be conducted efficiently and effectively by the competent judicial organs of the Republic of Serbia.

Considering the above, the judge for preliminary proceedings finds that rendering a decision on the warrants for the arrest of the accused is moot, bearing in mind that, as a preliminary matter, it has been determined that the conditions have not been fulfilled for the surrender of the accused Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić.

Considering the above and pursuant to Article 30 of the Law on Cooperation, and since the factual and legal context is the same, a single ruling was rendered on the ICTY orders for surrender and warrants of arrest for the accused Petar Jojić, Jovo Ostojić and Vjerica Radeta.

Judge for Preliminary Proceedings
Milan Dilparić
/signed and stamped/

HIGH COURT IN BELGRADE**War Crimes Chamber****Pom Ik2 Po2 48/2016****Kv Po2 16/2016****18 May 2016****Belgrade****Ustanička Street No. 29**

THE HIGH COURT IN BELGRADE, War Crimes Chamber, in chamber consisting of presiding judge Marija ILIĆ and members of the chamber, judges Zorana Trajković and Dejan Terzić, with the participation of court associate Irina Kovačević as recording clerk, in proceedings against the **accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić**, for the crime of contempt of the international tribunal, pursuant to the Order of the Trial Chamber of the International Criminal Tribunal (hereinafter ICTY) of 19 January 2015 in case IT-03-67-R77.5, rendering a ruling *ex officio* pursuant to Article 30, paragraphs 1 and 2 of the Law on Cooperation of Serbia and Montenegro with the International Tribunal for the Prosecution of Persons Responsible for Serious Violations of International Humanitarian Law Committed in the Territory of the former Yugoslavia since 1991 (*Official Gazette of the FRY /Federal Republic of Yugoslavia/* Nos. 18/2002 and 16/2003, hereinafter The Law on Cooperation), at the session of the Chamber held on 18 May 2016, issued the following

RULING

The Ruling of the judge for preliminary proceedings of the High Court in Belgrade, War Crimes Chamber, Pom Ik2 Po2 48/2016 of 18 May 2016, which established that the conditions were not fulfilled for the surrender and arrest of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić pursuant to the Order of the ICTY Trial Chamber of 19 January 2015 in case IT-03-67-R77.5 **IS HEREBY CONFIRMED.**

Statement of Reasons

The Ruling of the judge for preliminary proceedings of the High Court in Belgrade, War Crimes Chamber, Pom Ik2 Po2 48/2016 of 18 May 2016, established that the conditions were not fulfilled for the surrender of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić pursuant to the Order of the ICTY Trial Chamber of 19 January 2015 in case IT-03-67-R77.5.

The case file was submitted to the chamber of three judges from Article 21, paragraph 4 of the ZKP, in the sense of Article 30, paragraph 1 of the Law on Cooperation, who, having studied the case file, rendered their ruling *ex officio*, finding that the ruling of the judge for preliminary proceedings ought to be confirmed, considering that in taking the decision the judge for preliminary proceedings gave clear and sufficient reasons for taking the decision by which it was established that the conditions for the surrender and arrest of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić pursuant to the Order of the ICTY Trial Chamber of 19 January 2015 were not fulfilled, which reasons this Chamber accepts in their entirety.

Taking the decision, the Chamber from Article 21, paragraph 4 of the ZKP, had in mind, above all else, that the cooperation of the competent authorities of the Republic of Serbia with the ICTY is regulated by the Law on Cooperation, which regulates the provision of all forms of legal assistance and cooperation with the competent organs of the ICTY, and in particular the procedure for the surrender of accused persons indicted before the ICTY who happen to be in the territory of the Republic of Serbia, irrespective of the rights and privileges stemming from their state, political, public or official duties (Chapter IV – Article 18, paragraph 1 of the Law on Cooperation).

In Article 29, paragraph 2 of the Law on Cooperation, it is stated that the conditions for surrender have been fulfilled if it is established that the request is made for a person against whom proceedings are underway, that an indictment against the person whose surrender is sought has been confirmed pursuant to Article 19 of the ICTY Statute, that the crime is also punishable under domestic law and that it is a

crime that falls under the jurisdiction of the ICTY (Articles 2, 3, 4 and 5 of the Statute).

Considering the above, the Chamber from Article 21, paragraph 4 of the ZKP inspected the case file, the warrants of arrest and orders for surrender of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić of 19 January 2015, which were submitted to this court on 24 March 2016, and then established the following facts:

- the identities of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić were established incontrovertibly;
- there is a confirmed indictment against the accused, pursuant to Article 19 of the ICTY Statute (Confidential Annex A - Redacted Revised Order In Lieu of Indictment, issued on the basis of the Decision Issuing Redacted Version of Revised Order in Lieu of Indictment of 19 January 2015);
- the commission of the crime for which the accused were indicted is also punishable under the current Criminal Code of the Republic of Serbia;
- the crime in this specific case is not one that falls under the jurisdiction of the ICTY as prescribed by Articles 2, 3, 4 and 5 of the ICTY Statute, considering that the accused are charged with committing the crime of "*contempt of the international tribunal*", which is a crime under Rule 77 of the ICTY Rules of Procedure and Evidence.

Specifically, the ICTY Statute, adopted by UN Resolution No. 827 on 25 May 1993, in Article 1 establishes the jurisdiction of the Tribunal for the prosecution of persons responsible for serious violations of international humanitarian law committed in the territory of the former Yugoslavia since 1991. At the same time, the Statute explicitly specifies the crimes that are to be considered serious violations of international humanitarian law, as follows: in Article 2 – grave breaches of the Geneva Conventions of 1949, in Article 3 – violations of the laws or customs of war, in Article 4 – genocide, and in Article 5 – crimes against humanity.

Therefore, as rightfully concluded by the judge for preliminary proceedings, in this specific case the conditions were not fulfilled for the surrender of the accused persons since the crime for which their surrender and arrest are requested – contempt

of the international tribunal, is not punishable under Articles 2, 3, 4 and 5 of the Statute. As such, this crime is not one of the cumulative prescribed conditions for the surrender of the accused established in Article 29, paragraph 2 of the Law on Cooperation, and therefore the possibility of the surrender of citizens of the Republic of Serbia on orders of the ICTY is ruled out.

Furthermore, the Chamber from Article 21, paragraph 4 of the ZKP, also bore in mind that it is the responsibility of the judicial organs of the Republic of Serbia pursuant to Article 145, paragraph 2 of the Constitution of the Republic of Serbia that judicial decisions be based on the Constitution, laws, ratified international treaties and regulations adopted pursuant to laws, and that the courts are autonomous and independent in their operations and adjudicate in accordance with the Constitution, laws and other general enactments, when so envisaged by the law, generally accepted rules of international law and ratified international treaties, as prescribed in Article 142, paragraph 2 of the Constitution of the Republic of Serbia.

Bearing in mind the provisions of the Constitution of the Republic of Serbia cited above, the Chamber from Article 21, paragraph 4 of the ZKP, took into account that Article 2, paragraph 3 of the Law on Cooperation stipulates that the provisions of the ICTY Statute are generally accepted rules of international law.

In view of the above, and according to the findings of the Chamber, since the provisions of the ICTY Statute represent generally accepted rules of international law, they are binding for this Court when rendering a ruling, and in this specific case they are deemed a source of law.

In this connection, bearing in mind all the documents in the case file, the Chamber finds that the judge for preliminary proceedings gave clear and reasoned arguments as to why he considers that the provisions of Article 29 of the Statute in this specific case cannot be implemented and binding for the Republic of Serbia to execute the warrants of arrest and orders for surrender of the accused Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić.

Specifically, Article 29 of the Statute, Co-operation and Judicial Assistance, in paragraph 1 prescribes that States shall co-operate with the International Tribunal in the investigation and prosecution of persons accused of committing serious violations of international humanitarian law, while paragraph 2 prescribes that States shall comply without undue delay with any request for assistance or an order issued by a Trial Chamber, which also includes arrest or detention of persons, and surrender or transfer of the accused to International Tribunal. Therefore, the ICTY Statute with its explicit provisions envisages the obligation to execute arrest warrants and surrender orders also only for the crimes of serious violations of international humanitarian law, which, as stated above, are prescribed by Article 2, 3, 4 and 5 of the Statute.

Since the crime for which the accused are indicted, "contempt of the international tribunal", is prescribed solely under Rule 77 of the Rules of Procedure and Evidence, the Chamber from Article 21, paragraph 4 of the ZKP also finds that the conditions for the surrender and arrests of the accused have not been fulfilled, as such an obligation is not prescribed by the ICTY Statute.

It is necessary to particularly emphasise that the Chamber from Article 21, paragraph 4 of the ZKP does not challenge the jurisdiction of the ICTY to conduct trial proceedings for the crime of contempt of the international tribunal, which is punishable under Rule 77 of the Rules of Procedure and Evidence. Yet, the Chamber from Article 21, paragraph 4 of the ZKP believes that in this specific case there is no legal basis for the competent organs of the Republic of Serbia to undertake the specific acts requested – the arrest and surrender of the accused, since the conditions for undertaking them have not been fulfilled, and they are not prescribed either by the Law on Cooperation or the ICTY Statute in a case in which the accused are indicted for a crime prescribed by the Rules of Procedure and Evidence. According to the Chamber's finding, the arrest and surrender of the accused to the ICTY by the competent organs of the Republic of Serbia are justified when and only when the accused are indicted for a crime prescribed in Articles 2, 3, 4 and 5 of the ICTY Statute.

In rendering its decision, the Chamber also took into account the other reasons stated in the Ruling by the judge for preliminary proceedings, which it does not

elaborate separately as it accepts them in their entirety, and therefore it established that the judge for preliminary proceedings gave clear and reasoned arguments for finding that in this specific case the conditions have not been fulfilled for the surrender of the accused persons Petar Jojić, Vjerica Radeta and Jovo Ostojić pursuant to the Order of the ICTY of 19 January 2015.

Considering the above, the ruling was rendered as in the disposition, under the Chamber's powers from Article 30, paragraphs 1 and 2 of the Law on Cooperation.

Recording Clerk

Irina Kovačević

Chamber President Judge

Mirjana Ilić

/round stamp/

/stamp:/ PRESIDING JUDGE

THIS IS A TRUE COPY OF THE ORIGINAL.

Certified by Head of Registry:

/initialled/

LEGAL REMEDY:

This ruling may not be appealed.

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ПРАВДЕ

Број: Пов. 2/2016-16
Датум: 19. мај 2016. године
Београд
мг

**КАНЦЕЛАРИЈА ЗА ВЕЗУ СЕКРЕТАРИЈАТА МЕЂУНАРОДНОГ
КРИВИЧНОГ ТРИБУНАЛА ЗА БИВШУ ЈУГОСЛАВИЈУ У БЕОГРАДУ**

- н/р господину Горану Георгијеву -

ПРЕДМЕТ: Тужилац против Петра Јојића и осталих,
одлука Вишег суда у Београду

Поводом налога Претресног већа Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију од 19. јануара 2015. године у предмету ИТ-03-67-Р77.5 за хапшење и предају окривљених Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића, обавештавамо вас следеће:

Решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, број: Пом Ик 2 По2 48/16 од 18. маја 2016. године, утврђено је да нису испуњене претпоставке за хапшење и предају наведених лица.

Наведено решење је потврђено решењем већа Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, број: Пом Ик2 По2 48/2016 – Кв. По2 16/2016 од 18. маја 2016. године, које је правноснажно и извршно.

У прилогу достављамо оригинале наведених решења, са молбом да исте проследите Претресном већу Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију.

С поштовањем,

ПОМОЋНИК МИНИСТРА
Владимир Давидовић

Прилози:

- решење судије за претходни поступак Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, број: Пом Ик 2 По2 48/16 од 18. маја 2016. године,
- решење већа Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, број: Пом Ик2 По2 48/2016 – Кв. По2 16/2016 од 18. маја 2016. године

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пом Ик2 По2 48/2016
Дана: 18.05.2016. године
Београд

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, судија за претходни поступак Милап Дилпарић, у поступку по палогу претресног већа Међународног кривичног трибунала (у даљем тексту МКТЈ), због кривичног дела непоштовање међународног суда, у предмету ИТ- 03-67-Р77.5 од 19.01.2015. године, против Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића, на основу чл. 30 Закона о сарадњи Србије и Црне Горе са међународним трибуналом за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године («Службени лист СРЈ» бр. 18/2002 и 16/2003 — у даљем тексту Закон о сарадњи), након саслушања окривљених, донео је дана 18.05.2016.године следеће

РЕШЕЊЕ

УТВРЂУЈЕ СЕ да пису испуњење претпоставке за предају и хапшење окривљених Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића, по палогу претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године, у предмету ИТ-03-67-Р77.5.

Образложење

Министарство правде Републике Србије је дописом број: Пов. 2/2016-16 од 24.03.2016. године доставило овом суду одлуке претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године, у предмету ИТ-03-67-Р77.5. Наведеним одлукама издати су налози за хапшење и предају МКТЈ-у окривљених Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића, а ради вођења поступка због кривичног дела непоштовање међународног суда.

Како је чл. 28 Закона о сарадњи прописано да ће у поступку по захтеву за предају, истражни судија (у даљем тексту судија за претходни поступак, у складу са Законом о кривичном поступку «Службени гласник РС» бр. 72/11) упознати окривљеног са захтевом и оптужбама које му се стављају на терет и саслушати га о свим околностима важним за одлучивање о захтеву Међународног кривичног трибунала, то је судија за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине дана 17.05.2016. године, у присуству Тужиоца за ратне злочине и изабраног браниоца саслушао окривљене.

Окривљени су приликом саслушања негирали извршење кривичног дела које им је стављено на терет, али и оспоравали захтев за предају МКТЈ-у, те изразили спремност да им се суди пред судом у Републици Србији.

Устав Републике Србије у чл. 16 ст. 2 прописује је да су општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују, а да потврђени међународни уговори морају бити у складу са Уставом.

Чланом 142 ст. 1 и 2 Устава Републике Србије одређено је да је судска власт јединствена на територији Републике Србије и да су судови самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора.

Питање сарадње надлежних органа Републике Србије са МКТЈ, регулисано је Законом о сарадњи, којим је у чл. 1 ст. 2 прописана обавеза Републике Србије да поштује и спроводи судске одлуке МКТЈ и указује помоћ његовим истражним и судским органима.

Чланом 2 ст. 2 наведеног Закона прописано је да су одредбе Статута МКТЈ општеприхваћена правила Међународног права.

Чланом 3 ст. 3 наведеног Закона прописано је да се сарадња са Међународним кривичним трибуналом одвија на српском језику или на једном од језика МКТЈ, уз превод на српски језик.

Закон о сарадњи је на територији Републике Србије у примени од 2002. године, са изменама из 2003. године, и до данашњег дана поводом истог није било оспоравања ниједног његовог дела, нити од стране МКТЈ, нити од стране домаћих и међународних институција. Сарадња овога суда са МКТЈ у протеклих 10 година одвијала се на највишем нивоу, те је тако овај суд у потпуности поступио по око 200 захтева за помоћ МКТЈ, као и по обавезујућим судским наложима у преко 100 предмета. Посебно треба нагласити чињеницу да је овај суд сарађивао са МКТЈ у предметима због кривичног дела непоштовања међународног суда, када је од овог суда затражено испитивање сведока (Налог претресног већа ИТ-03-67-Т од 24.04.2008. године) или када је у поступцима поводом предмета због непоштовања међународног суда на овај суд пренео овлашћење да испита сведока (Одлука претресног већа ИТ-03-67-Т од 3.04.2008. године).

Поступак предаје окривљених лица МКТЈ-у, као и услови за предају регулисани су одредбама главе IV напред наведеног Закона о сарадњи, којим је у чл. 29 ст. 2 одређено да су претпоставке за предају испуњене ако се утврди да се захтев односи на лице против којег се води поступак, да је против лица чија се предаја тражи потврђена оптужница у складу са чл. 19 Статута МКТЈ, да се ради о делу кажњивом и по домаћем закону и да се ради о делу из надлежности МКТЈ (чл. 2, 3, 4 и 5 Статута).

У том смислу, овај суд је био у обавези да утврди да ли су у конкретном случају испуњене напред наведене четири претпоставке за предају окривљених, на је

имајући у виду предње цитирану одредбу чл. 29 ст. 2 Закона о сарадњи, напаво следеће:

- пису испуњене претпоставке за предају окривљених по налогу МКТЈ од 19.01.2015. године.

Наиме, неспорно је утврђена истоветност лица чије се хапшење и предаја траже. Против окривљених постоји потврђена оптужница (Поверљиви додатак А - Редигована ревидирана палог уместо оптужнице, донета на основу Одлуке којом се издаје редигована верзија ревидираног палог уместо оптужнице од 19.01.2015. године). Окривљенима се на терет ставља кривично дело које је кажњиво и по домаћем закону, односно позитивно правним прописима Републике Србије.

Испитујући четврту претпоставку за предају окривљених, наведено у чл. 29 ст. 2 Закона о сарадњи, суд је напаво да овај услов није испуњен. Ово стога што дело које се окривљенима ставља на терет – «непоштовање међународног суда» није инкриминисано чловима 2, 3, 4 и 5 Статута МКТЈ, односно уопште није превиђено Статутом, већ искључиво Правилником о поступку и доказима. У том смислу, посебно треба истаћи да је овлашћење МКТЈ-а да води поступке због непоштовања међународног суда установљено дана 11.02.1994. године, усвајањем Правилника о поступку и доказима, који је након тога више пута мењан. Међутим, Закон о сарадњи, који регулише целокупну област сарадње Републике Србије са МКТЈ, донет је 2002. године, дакле 8 година након усвајања наведеног Правилника, на основу чега се може закључити да је интенција законодавца била да не уврсти кривично дело «непоштовање међународног суда», у спектар кривичних дела за које је дозвољена предаја МКТЈ-у, уз напомену да ни накнадне измене Закона о сарадњи из 2003. године, пису промениле став законодавца по том питању.

С друге стране, ни Статут МКТЈ (усвојен резолуцијом УН бр. 827 дана 25.05.1993. године), који је до данашњег дана такође више пута измењен, није другачије регулисао обавезе појединих држава у случају сарадње са МКТЈ. Наиме, чл. 29. ст. 1 Статута прописано је да државе морају сарађивати са МКТЈ у истрази и кривичном гоњењу особа оптужених да су починиле тешка кршења међународног хуманитарног права, док је ставом 2 прописано да државе без непотребног одлагања морају удовољити сваком захтеву за помоћ или налогу које је издало претресно веће, што између осталог подразумева и ... д) хапшење или притварање особа и е) предају или довођење оптужених пред Међународни суд.

Прихватајући одредбе Статута МКТЈ, као општеприхваћена правила Међународног права, а како је то прописано чл. 2 ст. 2 Закона о сарадњи, овај суд налази да се обавеза сарадње, у смислу хапшења и предаје лица, односи искључиво на кривична дела – тешка кршења међународног хуманитарног права. Наведена кривична дела изричито су предвиђена члановима 2, 3, 4 и 5 Статута МКТЈ, те су као таква инкриминисана следећа кривична дела: 1) тешке повреде Женевских конвенција из 1949. године, 2) кршење закона или обичаја ратовања, 3) геноцид и 4) злочин против човечности, дакле не и кривично дело «непоштовање међународног суда». Како за кривично дело «непоштовање међународног суда», као ни за било које друго кривично дело које би евентуално било предвиђено Правилником о поступку и доказима, Законом о сарадњи, и Статутом МКТЈ, није прописана обавеза предаје окривљених, то овај суд налази да пису испуњене претпоставке за предају

окривљених Пистра Јојића, Вјерице Радсте и Јове Остојића, будући да пису испуњене све кумулативно прописане претпоставке прописане чл. 29 ст. 2 Закона о сарадњи.

Приликом одлучивања овај суд није спорио надлежност МКТЈ да суди за кривично дело прописано правилом 77 Правилника о поступку и доказима «пленоптовање међународног суда», будући да се процесуирањем за ово кривично дело несумњиво спречава свако ометање судског поступка пред МКТЈ. Ипак, обавеза судских органа ове државе одређена је чл. 145 Устава Републике Србије, којим је у ставу 2 прописано да се судске одлуке заснивају на Уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона. Дакле, не постоји основ за поступање по предметном налогу за предају окривљених, у овом али ни у било ком другом случају када пису испуњене претпоставке за предају окривљених у складу са Законом о сарадњи, будући да таква обавеза није прописана нити Уставом нити законом, али ни било којим другим позитивно правним прописом Републике Србије.

С тим у вези, посебно треба истаћи да је овај суд узео у разматрање захтев МКТЈ који му је достављен дана 24.03.2016. године, јер је исти заснован на одредбама Статута и Правилника о поступку и доказима МКТЈ, а како је та обавеза предвиђена чл. 4 ст. 1 Закона о сарадњи, али овај судија за претходни поступак налази да се одредбе Правилника о поступку и доказима не могу сматрати општеприхваћеним правилима Међународног права, те као такве не обавезују *ex officio* Републику Србију за поступање, уколико пису испуњени услови прописани Уставом, законом или пак Статутом МКТЈ. Чињеница да је Законом о сарадњи прописано да су одредбе Статута МКТЈ општеприхваћена правила Међународног права, не чини оправданом аналогију да се то односи на Правилник о поступку и доказима.

Приликом одлучивања судија је имао у виду чл. 6 ст. 1 Закона о сарадњи којим је прописано да је поступак по овом закону хитан због чега је у конкретном случају поступао у складу са напред наведеним. Наиме, овом суду су налози за хапшење и предају окривљених, од 19.01.2015. године, достављени дана 24.03.2016. године. Имајући у виду садржину достављене документације, овај суд је од МКТЈ-а захтевао доставу додатне документације, како би било могуће одлучивати о претпоставкама за предају окривљених, што је додатно пролонгирало одлучивање будући да је нападано достављена документација била достављена искључиво на енглеском језику, због чега је иста морала бити најпре преведена, те је као таква коначно достављена овом суду 4.05.2016. године, на српском језику, у смислу чл. 3 ст. 3 Закона о сарадњи.

У конкретном случају, посебно је цењена одредба правила 11bis Правилника о поступку и доказима (Прослеђивање оптужнице другом суду) којом је предвиђена могућност да МКТЈ, након потврђивања оптужнице, гођење уступи националним законодавствима. Имајући у виду значај и тежину кривичног дела које је окривљенима стављено на терет оптужним актом МКТЈ, као и да је радиња извршења кривичног дела санкционирана и кривичним законодавством Републике Србије, те да су кривична дела према садржини оптужног акта почињена на територији Републике Србије, овај судија налази да се у конкретном случају процесуирање окривљених због наведених радњи може ефикасно и целисходно спровести и пред надлежним правосудним органима Републике Србије.

Следствено напред наведеном, судија за претходни поступак налази да је беспредметно одлучивање о налогу за хапшење окривљених, имајући у виду да је, као претходно питање, утврђено да нису испуњене претпоставке за предају окр. Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића.

С обзиром на наведено допета је јединствена одлука о налозима МКТЈ за предају и хапшење окривљених Петра Јојића, Јове Остојића и Вјерице Радета, будући да се ради о истом чињеничном и правном контексту, на основу чл. 30 Закона о сарадњи.

Судија за претходни поступак
Милин Ђокић

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ**Одељење за ратне злочине****Пом Ик2 По2 48/2016****Кв По2 16/2016****Дана 18.05.2016. године****Београд****Ул. Устаничка бр. 29**

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Мирјане Илић, председника већа и судија Зоране Трајковић и Дејана Терзића, чланова већа, уз учешће судијског сарадника Ирине Ковачевић, као записничара, у поступку против окр. Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића, због кривичног дела непоштовање међународног суда, по налогу претресног већа Међународног кривичног трибунала (у даљем тексту МКТЈ) од 19.01.2015. године, у предмету ИТ-03-67-Р77.5, одлучујући по службеној дужности, на основу чл. 30 ст. 1 и 2 Закона о сарадњи Србије и Црне Горе са међународним трибуналом за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године («Службени лист СРЈ» бр. 18/2002 и 16/2003, у даљем тексту Закон о сарадњи), у седници већа одржаној дана 18.05.2016. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, Пом Ик2 По2 48/2016 од 18.05.2016. године, којим је утврђено да нису испуњене претпоставке за предају и хапшење окривљених Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића, по налогу претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године, у предмету ИТ-03-67-Р77.5.

Образложење

Решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, Пом Ик2 По2 48/2016 од 18.05.2016. године, утврђује се да нису испуњене претпоставке за предају окривљених Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића, по налогу претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године у предмету ИТ-03-67-Р77.5.

Списи предмета, достављени су већу тројице судија из чл. 21 ст. 4 ЗКП, у смислу чл. 30 ст. 1 Закона о сарадњи, које је након извршеног увида у списе предмета, одлучујући по службеној дужности, нашло да решење судије за претходни поступак треба потврдити, будући да је приликом одлучивања судија за претходни поступак дао јасне и довољне разлоге за доношење одлуке којом је утврђено да нису

испуњене претпоставке за предају и хапшење окр. Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића, по налогу претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године, а које разлоге ово веће у целости прихвата.

Приликом одлучивања веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП је пре свега имало у виду да је сарадња надлежних органа Републике Србије са МКТЈ регулисана Законом о сарадњи, који регулише питање пружања свих видова правне помоћи и сарадње са надлежним органима МКТЈ, и посебно поступак предаје окривљених лица, која су оптужена пред МКТЈ, а која се затекну на територији Републике Србије, без обзира на права и привилегије које проистичу из њихове државне, политичке, јавне или службене дужности (Глава IV - чл. 18 ст. 1 Закон о сарадњи).

Чланом 29 ст. 2 Закона о сарадњи прописано је да су претпоставке за предају лица испуњене ако се утврди да се захтев односи на лице против којег се води поступак, да је против лица чија се предаја тражи потврђена оптужница у складу са чл. 19 Статута МКТЈ, да се ради о делу кажњивом и по домаћем закону и да се ради о делу из надлежности МКТЈ (чл. 2, 3, 4 и 5 Статута).

Ради предњег, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП је извршило увид у списе предмета односно налоге за хапшење и предају окр. Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића од 19.01.2015. године, који су овом суду достављени дана 24.03.2016. године, након чега је утврдило следеће чињенично стање:

- неспорно је утврђен идентитет окр. Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића
- против окривљених постоји потврђена оптужница МКТЈ, у складу са чл. 19 Статута МКТЈ (Поверљиви додатак А - Редиговани ревидирани налог уместо оптужнице, донет на основу Одлуке којом се издаје редигована верзија ревидираног налога уместо оптужнице од 19.01.2015. године)
- радња извршења кривичног дела, које је окривљенима стављено на терет, инкриминисана је и одредбама важећег Кривичног законика Републике Србије
- у конкретном случају не ради се о кривичном делу из надлежности МКТЈ, а које је прописано чл. 2, 3, 4 и 5 Статута МКТЈ, имајући у виду да је окривљенима стављено на терет извршење кривичног дела *«непоштовање међународног суда»*, које кривично дело је прописано правилом 77 Правилника о поступку и доказима МКТЈ.

Наиме, Статут МКТЈ, који је усвојен резолуцијом УН бр. 827 дана 25.05.1993. године, одредбом чл. 1 установљава надлежност тога суда за гоњење особа одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године. Уједно, Статут изричито наводи која се кривична дела имају сматрати тешким кршењем међународног хуманитарног права, те као таква одређује: чланом 2 – тешке повреде Женевских конвенција из 1949. године, чланом 3 – кршење закона или обичаја ратовања, чланом 4 – геноцид и чланом 5 – злочин против човечности.

Дакле, како је то правилно закључио судија за претходни поступак, у конкретном случају нису испуњене претпоставке за предају окривљених будући да кривично дело, поводом кога се тражи предаја и хапшење окривљених -

непоштовање међународног суда, није инкриминисано чл. 2, 3, 4 и 5 Статута. Као такво, ово кривично дело није једна од кумулативно прописаних претпоставки за предају окривљених, одређена чл. 29 ст. 2 Закона о сарадњи, те као такво искључује могућност предаје држављана Републике Србије, по налогу МКТЈ-а.

Надаље, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП је такође имало у виду да је обавеза судских органа Републике Србије прописана чл. 145 ст. 2 Устава Републике Србије, да се судске одлуке заснивају на Уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона, као и да су судови самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора, а како је то прописано чл. 142 ст. 2 Устава Републике Србије.

Имајући у виду предње цитиране одредбе Устава Републике Србије, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП, је ценило чл. 2 ст. 2 Закона о сарадњи, којим је прописано да су одредбе Статута МКТЈ општеприхваћена правила Међународног права.

Следствено напред наведеном, и према налажењу већа, како одредбе Статута МКТЈ представљају општеприхваћена правила Међународног права, то исте обавезују овај суд приликом одлучивања, односно у конкретном случају имају се сматрати извором права.

С тим у вези, имајући у виду целокупну документацију у списима предмета, према налажењу већа, судија за претходни поступак је дао јасне и аргументоване разлоге, због чега сматра да одредбе чл. 29 Статута, у конкретном случају, не могу бити примењене и обавезивати Републику Србију, за поступање по налогу за хапшење и предају окр. Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића.

Наиме, чл. 29 Статута «Сарадња и правосудна помоћ» у ст. 1 прописује да државе морају сарађивати са МКТЈ у истрази и кривичном гоњењу особа оптужених да су починиле тешка кршења међународног хуманитарног права, док ст. 2 прописује да државе без непотребног одгађања морају удовољити сваком захтеву за помоћ или налогу које је издало претресно веће, што између осталог подразумева и хапшење или притварање особа односно предају или довођење оптужених пред Међународни суд. Дакле, Статут МКТЈ, својим изричитим одредбама предвиђа обавезу поступања по налозима за хапшење и предају, такође само за кривична дела тешка кршења међународног хуманитарног права, која су како је то напред наведено, прописана чл. 2, 3, 4 и 5 Статута.

Како је кривично дело које је окривљенима стављено на терет «непоштовање међународног суда», прописано искључиво правилом 77 Правилника о поступку и доказима, то веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП, такође налази да нису испуњене претпоставке за предају и хапшење окривљених будући да такву обавезу не прописује Статут МКТЈ.

Посебно треба истаћи да веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП не оспорава надлежност МКТЈ да процесуира и води поступак против лица, због кривичног дела непоштовање међународног суда, које је инкриминисано одредбама правила 77 Правилника о поступку и доказима. Ипак, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП, сматра да у конкретном случају не постоји правни основ надлежних органа Републике Србије за предузимање конкретних тражених радњи – хапшење и предају окривљених, јер

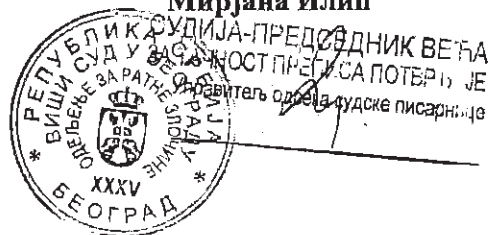
нису испуњене претпоставке за предузимање истих, прописане нити Законом о сарадњи, нити Статутом МКТЈ, у случају када се окривљенима ставља на терет кривично дело прописано Правилником о поступку и доказима. Према налагању већа, хапшење и предаја окривљених МКТЈ-у од стране надлежних органа Републике Србије, оправдани су само, и једино у случају, када се окривљенима ставља на терет неко од кривичних дела прописаних чл. 2, 3, 4 или 5 Статута МКТЈ.

Приликом одлучивања, веће је ценило и друге наводе решења судије за претходни поступак, које није посебно образлагало, будући да их у целости прихвата, па је утврдило да је судија за претходни поступак дао јасне и аргументоване разлоге зашто сматра да у конкретном случају нису испуњене претпоставке за предају окр Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића, по налогу МКТЈ од 19.01.2015. године.

С обзиром на наведено донета је одлука као и изреци овог решења, сходно овлашћењима већа из чл. 30 ст. 1 и 2 Закона о сарадњи.

Записничар
Ковачевић Ирина

Председник већа – судија
Мирјана Илић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба.